No jo!

Je to trochu šílené, jezdit tyhle sněhové vandry. Ale krásně šílené! Na druhou stranu, když jste na to vybavení, není to zase taková hrůza. V dnešní době péřáků a dutinek, nějaký ten hliník pod sebe a igelit na stříšku - celý to zaházíte prašanem a máte pohodu!

Uzda je trochu větší a delší než v létě, ale zase tak akorát, aby moc nepřečuhovaly zkrácené lyže. Ty jsou lepší než sněžnice. Když přijdete na dlouhé zaváté stráně, během pár minut zaseknete kandahár do kanad a hned se práší za kočárem. Nebo se došouráte k pevné stopě a ujedete za chvíli lán světa. Jako dnešní pátek. To, co jsme plánovali na dva dny, jsme urazili za soumraku. Stopa se měnila pomalu v dvouproudovou silnici a nakonec to byla ofáborovaná dálnice. Asi tu očekávají účastníky odtučňovacích kurzů. Dolů do vsi se nám nechtělo, a tak jsme zavčas zapadli pod smrčky. Zahučel horolezecký vařič. Krátce! Jen tak na jednu čin-čun polévku. Rumík lékařský se vařit nemusí, a tak za další chvíli by náš kemp našel snad jen Yetti. Probudil mne nepatřičný rachot naftového motoru. Opatrně koukám, abych si moc nevyvětral. V ranním šírání si to po sněhové dálnici upaluje rolba, rozsvícená jak tirák od Fordů. Když ta lampiónová obluda ztichla za zatáčkou, snesla se na mne lavina řečiček. To je ta pustina, kde se i vlci bojí? Jako bych mohl za mastňácko-technickou revoluci! Koukám na hodinky - čas blbec. V půl sedmé už neusnu, ale na vstávání je brzy. Tak se jen tak ze zvyku dívám, jak se souhvězdí zatočily a jak ta jiskřící hvězda, co se každých dvanáct hodin jmenuje jinak, na mne mrazivě mrká. Samik už zase chrápe. Teda pardon! Odhání lední medvědy! Dušan už taky nebrblá. Přestal jsem šlukovat páru co mi jde od pusy, srovnal věci, které v tomhle mrazu ve spacáku být musí a převalil se na ten míň otlačený bok.

Tohle cloumání nevypadá na něžné dívčí buzení! Moji parťáci, už na nohou, natahují krky směrem, odkud přijela ta rolba. Ozývá se tam odtud podivný zvuk. Jako když tribuny hučí při faulu na Maradonu. Ale tady? Ve smrkové pustině? Je to živočišné mručení, ale takové šíře a intenzity, že můj návrh na širokoúhlou Godzilu vůbec nevyvolal smích.

Ani jsem si kanady moc nešněroval, foťák přesunul z tepla spacáku do tepla vaťáku a už se škrábu na cestu. Asi pěkně mrzne. Funím, jak když zaroštují pod rychlíkovou párou. Řasy mám jako sněhová královna, ale zvědavost mne klopýtavě žene vpřed. Ještě jsem stačil na parťáky houknout, ať připraví snídani, že jim tu potvoru vycvaknu. Najednou se zvuk podivně ztišil. Přidal jsem do kroku, aby mi to neulítlo. Třeba ufem. Ozval se výstřel a s ozvěnou se zvuk

změnil v syčící jekot. Nějaký hajný mi vyfoukl trofej! Ale asi se netrefil. Blíží se to! Zastavil jsem pár kroků před hupancem, kterým mizí cesta v lese. Vyklopil jsem flexu a odhaduji, co se mi tam všechno vejde. V hledáčku jsem uviděl prchající dav lidiček. Na lyžích!

Stejný čas, který potřebuje závěrka ke své práci, mi stačil k pochopení, že neprchají před ničím. Oni se hrnou na mě! Stačí jen uskočit stranou. Ovšem má jateční váha, při obratu na jedné noze, probořila vrstvu zmrzlého sněhu. Při gymnastickém půl provazu jsem se zarazil až o poklopec. Ta bolest, ta bolest! Pak už jsem toho moc nevnímal, jen že jsem chtělo někomu rozbít hubu. Komukoli!

"Á, tady to máme," brebentí si doktor a bere mou nebohou hlavu do dlaní. Cloumá se mnou jak s Barbínou. Pochvaluje si šití na obočí. To břicho je prý jen namožené, jak mi na něm dva zřízenci leželi, když mi s kolegou napravovali tu kyčel. A že pro mě přijeli kamarádi a jestli podepíšu revers, tak vlastně můžu do domácího ošetření. Rentgeny jsou v pořádku. Vlakem by mě nepustil, ale do auta mi pomůže zřízenec. "Tak to tady podepište, sestra vám přinese šaty." Tu jizvu prý můžu vydávat za medvědí škrábnutí, má to v oku. Čas od času totiž šije ošetřovatele z liberecké ZOO. Kluky za mnou nepustil, kvůli šířící se chřipce. Přinesl mi od nich akorát bulvár, co vychází i v neděli a šel po svém. Jako bych je slyšel! Někde se tam v čekárně mlátí smíchy. Na přední stránce, pěkně barevně, zmuchlaně a nevěřícně, zírám sám na sebe. Pod tím titulek. "Neukázněný turista zapříčinil hromadný pád lyžařů, krátce po startu Jizerské padesátky. Podrobnosti na sportovní stránce." Podrobnosti mě tedy vůbec, ale vůbec nezajímají. Co mě bude dlouho žrát, je ten turista!

Povídka obsadila 2. místo v kategorii próza nad 23 let v soutěži Trapsavec 2003